

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Τὸ ἀπάγγειλε ὁ ποιητὴς στὴν κηδεῖα τοῦ Βλαχογιάννη)

Ἐψυχομάχα ὁ Διγενὴς στὸ σιδερὸ κρεβάτι.

Τὸν τριγυρίζαν οἱ γιατροὶ μὲ τὰ χαρτιά στὸ χέρι
κι ἀπόξω καρτερούσανε δικοὶ καὶ συντοπίτες.

Θέλαν νὰ μποῦνε νὰ τὸν δοῦν κι ἀκόμα ἀκροφοβοῦνταν.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ λέει στὴν ἀδερφή του :

— Ἄς τους νὰ μποῦνε νὰ μὲ ἴδοῦν κι ἔχω καλὰ μαντάτα,

τὶ τώρα δὲ εἶχ' ἀντάμωση μὲ τὸν Καραϊσκάκη

κι ὁ Μακρογιάννης ἔστεκε σιμὰ κι ἀφουγκραζόταν :

«Γιάννη, ἐτοιμάσου νὰ ῥχεσαι, νὰ στήσουμε ταμπούρι
στὸν κάτω κόσμο μυστικὸ καὶ θέμε τ' ἄρματά Σου.

Καὶ θέλουμε τὴ γνώμη Σου καὶ θὰ ἔχεις τὴ δική μας.

Τὶ τώρα κρίνεται ἡ ζωὴ βαριὰ τῆς Ρωμιοσύνης

καὶ πρωτοσυμβουλάτορα Σὲ κράζουμε κοντὰ μας.

Ἀκούμπησεν ὁ Διγενὴς στὸ σιδερὸ κρεβάτι

κι ἀπέ, τὰ μάτια γύρισε στὴν πόρτα, καὶ ξανάπε :

— Πές τους νὰ μποῦν ὅλοι μαζὶ κι ἄς μὴν ἀκροφοβοῦνται.

Τ' ἤρτ' ὁ καιρὸς γιὰ σύναξη τρανὴ παλικαριῶνε.

Μιὰ ὁρμήγεια θέλω νὰ τοὺς πῶ καὶ βιάζομαι νὰ φύγω :

«Τὴ Λευτεριά, τὴ Λευτεριά, τὴ Λευτεριά ὡς τὰ ὕψη

τὴ Λευτεριά ὡς τὸ Θάνατο, τὴ Λευτεριά ὡς τὸν Ἄδη

κι ἀπέκει, τ' ἄλλα εἶναι καλά, ἀπάνου ἢ κάτω κόσμος! »

Χυμήξανε ν' ἀκούσουνε ὅσοι ἔστεκαν στὴ θύρα

κι ὅσοι δὲ μπήκανε προχτὲς τριγύρα Σου εἶναι τώρα.

Μὰ δὲν τοὺς παίρνει, δὲ χωρεῖ, τόσο μικρὸν ἄλῶνι

νὰ Σὲ κυκλώσουν καὶ χορὸ τριγύρα Σου νὰ στήσουν.

Τὸ πανηγύρι εἶναι πολὺν κι ὁ τόπος εἶναι λίγος.

Τραβᾶμε στὴν ἀπλοχωριά, πᾶμε στὸν ὄξω ἀγέρα

πιάστε ἀπ' τὴ μιά της τὴ γωνιὰ στὴν ἄλλη τὴν Ἑλλάδα

γιὰ νὰ γιομίσουν τὰ βουνά, καὶ νὰ γιομίσουν οἱ κάμποι

τότε νὰ στήσουμε χορὸν ἄξιο Σου, ἀντρειωμένε !

Ν' ἀκοῦς ἀχὼ ἀπ' τὴν κάσα Σου τριγύρα ν' ἀνεβαίνει

ν' ἀκοῦς τὸ ποδοβολητό, ν' ἀκοῦς καὶ τὸ τραγούδι

νὰ σειέται ἡ γῆ ὡς τὰ Τάρταρα γιὰ Σένα, Βλαχογιάννη !